

gentage, hvad jeg tillod mig at sige ved 2den Behandling, at der kunde siges en hel Del for, at man først, inden man begyndte paa en større ydre Besættning, gjorde det, som vi have, saagodt-som mulig og fuldstændig færdigt. Vi have nu engang et Kalkbrænderibatteri, nu ville vi flytte det et Par Hundrede Alen, men det bliver lige-saa vel et Kalkbrænderibatteri, om det kommer til at ligge et Par Hundrede Alen udenfor det Sted, hvor det nu ligger. Hvorledes jeg end ser paa Sagen, kan jeg derfor ikke se rettere, end at det vilde være det Naturligste for det høie Thing at bevilge de 5,500 Kr., der her er Tale om. — Jeg kunde nok have lyst til endnu at sige et Par Ord om det sidste Vædringsforslag under Nr. 11, men da den ærede Forslagsstiller endnu ikke har motiveret det, og jeg jo ikke veed, om der mod Forventning skulde være fremkommet noget Nyt med Hensyn til denne temmelig gennemdebatterede Sag, skal jeg dog afholde mig derfra.

Winther: Den ærede Ordfører sagde, at der med Hensyn til de to sidste foreliggende Vædringsforslag aldeles ikke var fremkommet noget Nyt, som kunde bevæge Thinget til at indtage en anden Stilling, end da Sagen sidst var for. Deri kan jeg ikke give den ærede Ordfører Ret herved med Hensyn til det ene eller med Hensyn til det andet. Jeg skal ikke indlade mig paa dette Spørgsmaal om Kalkbrænderibatteriet, det lader jeg gaa sin egen Gang, det skal jeg ikke blande mig i; thi gaar jeg til den ene Side, er det galt, og gaar jeg til den anden Side, er det ogsaa galt. Den ærede Nøgdsagsmand for Frederiksberg (Dinesen) har overbevist mig om, at det er et yderligere Skridt til Kjøbenhavns Besættning mod Søiden, og det har affrækket mig saaledes, at jeg ikke har turdet være med til at være Forslagsstiller, saaledes som jeg var sidst. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig mere ved dette, men gaa over til det Forslag, jeg har stillet under Nr. 11. Den ærede Ordfører sagde, at der ikke var fremkommet noget Nyt; men jeg vil dog tillade mig at gøre opmærksom paa, at der er fremkommet noget Nyt lige ved Slutningen af Forhandlingen af dette Spørgsmaal, da det sidst laa for. Det er nemlig det, at den ærede Minister da sagde, at han vilde haabe, at Thinget ikke vilde sætte ham i den Nødvendighed paa ethvert Trin at modsætte sig det, og navnlig antyde ham, at han, hvis det vedtoges, vilde komme til at stille Vædringsforslag i Landstinget, saaledes at Finantsloven maatte komme tilbage til Folkethinget. Det var noget Nyt, som var det Sidste, der blev sagt, da denne Sag var for. Nu kunde man altsaa sige: Der er ikke sket noget Nyt i den absolute Betydning, siden Sagen sidst var for. Men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at Situationen er en ny; thi der er meget stor Forskjel paa at stemme over dette

Forslag paa Finantsloven med den bestemte Ud-sigt til at faae Finantsloven tilbage fra det andet Thing alene af den Grund, at dette vedtages, og saa at vedtage det ved en Tillægsbevilling, for hvilken vi slet ikke behøve at være saa bange. Kan Ministeriet undvære Tillægsbevillingsloven, kan formodentlig Folkethinget ogsaa undvære den; i ethvert Fald kan Folkethinget undvære den lige-saa længe som Regjeringen. Forholdet er sølgelig et helt andet, naar man nu stemmer over dette Forslag, end det var dengang, da vi sidst stemte derom. Med Hensyn til selve Sagen vilde det være at misbruge Thingets Tid, hvis jeg vidtløftigere vilde gaa ind paa den, thi den har jo allerede flere Gange været omtalt. Men jeg skulde ogsaa tro, at det er saameget mindre nødvendigt at gaa ind paa Sagen selv, som jo nemlig dette Thing engang har vedtaget at henvise Andragendet til Regjeringen, naturligvis under Forudsætning af, at Regjeringen skulde gjøre Noget for de Vedkommende. Den væsentligste Indvending, der sidst kom frem mod dette Forslag, var dog denne, — foruden, at man ikke gjerne vilde høre Noget om, at Centralbestyrelsen skulde have taget seil-agtige Beslutninger — at man ikke troede, at der var tilstrækkelig Sikkerhed for Staten med Hensyn til et saadant Laan, og man paaberaabte sig, de Vurderinger, der have fundet Sted. Men der er det Mærkelige ved denne Sag, at den første Vurdering, der fandt Sted efter Regjeringens Opfordring, skete dengang, da Terrainet stod under Band, saa at man ikke kunde se, hvad Skade der var sket derved. Da derimod Bandet blev udpumpet, og det var synligt, hvad Skaden var, vurderedes den til 120,000 Kr., og selve Terrainet, som nu er under Drift, er jo vurderet til at være værd 160,000 Kr. Der forekommer mig altsaa aldeles ikke at være noget Usædvanligt for dette Thing i nu at tage en anden Beslutning end den, det sidst tog, da det nemlig modtog et saadant Tryk fra Regjeringens Side, som jeg allerede har omtalt. Man kan saa meget mindre sige, at Thinget forlader sit Standpunkt, som det engang tidligere med Flertal har anbefalet Sagen til Regjeringens Overveelse og til Hjælp for Statskassen. Hele den Side af Sagen, som angaar, hvorvidt Centralkomiteen, der var nedsat i Anledning af Stormfloden, har haaret sig rigtigt ad eller ikke, er et Punkt, jeg aldeles ikke vil indlade mig paa. Det forekommer mig ogsaa aldeles unødvendigt at gaa ind derpaa, da det jo ikke lader sig kompetent afgjøre her, thi det er jo ikke Nøgdsagens Penge, Centralkomiteen har raadet over. Lad det derfor være dem, der have givet Pengene, som paatale Sagen, og ikke os. Det har efter min Mening været ulogt at blande det Spørgsmaal ind, og jeg skal ikke gjøre det, men blot holde mig til, at et nyttigt Foretagende er bleven bekladiget ved Stormfloden, at der fra Landet i det Hele er indkommet Gaver, som havde